

יפית

יותר מאפשר, חייב!

בין כל האמירות המסיתות, הגזעניות, האלימות והמאיימות שיש ברשת צפים גם קולות שמבקשים להרגיע, למתן, להכיר, להתאחד, אך הווליום שלהם לא גבוה. אני סבורה שהרוב נמצא במקום המבקש את הטוב ואת היחד, אך הוא לא תופס מספיק את הכותרות. לכן חשוב להציף קול שכזה, לתת הזדמנות להכיר את השונה ברשת ולעודד למידה ושיח שיוביל בתקווה למפגש ולחיבור.

רנא

מפגשים בין יהודים לערבים - בין אם במפגשי מגע פנים אל פנים ובין אם באמצעים וירטואליים מהווים מרכיב חיוני בחינוך לחיים משותפים בתנאי שהם מתקיימים לאורך זמן ומונחים באופן מקצועי. אך לא משנה מה אנו עושים אם לא נפתור כמה בעיות שמהוות מכשולים. כמו לימודי השפה הערבית כתנאי הכרחי לקיום רב-תרבותיות, לימודי השפה הערבית הם כל כך קריטיים ככלי ראשון לטיפול באלמנט הפחד וכמובן הכרה בכך שהפרטנר הוא שותף חשוב.

אולם עד כמה באמת יתקיימו מפגשים כאלה לאורך השנים, מהי מידת האפקטיביות שלהם בעתות משבר?

כמעט ברוב היוזמות לשותפות הפרויקטים מגיעים לסוף! ואין המשכיות. ואז צריכים לשקול האם לחייב בתי ספר או שזה יניב הרגשה של כפייה?!

בעידן הנוכחי, בו בני נוער מבלים יותר שעות מול מסך המחשב והסמארטפון, האם אפשר לעשות שימוש בפלטפורמות ובאמצעים הדיגיטליים במטרה ליצור שיח משותף בין קצוות שונים בחברה הישראלית?

ארבע עונות

זה כמובן תלוי איך מנהלים את זה - השיח האינטרנטי ברשתות החברתיות הוא שיח שנוטה לרדידות ולא פעם לאלימות ובריונות, בגלל שהמפגש בו הוא מוגבל. אני מאמינה שאין תחליף למפגש אנושי. יחד עם זאת, הנה אנחנו נפגשות למפגש וירטואלי, והוא מוליד בנו סקרנות ועניין לקראת הפגישה שמחוץ למסך. כל עוד המפגש הוירטואלי מכוון לקראת מפגש אמיתי, אני חושבת שהוא רצוי וכדאי.

לפעמים נדמה שהעולם הוירטואלי הוא העולם האמיתי. הכוח העוצמתי שלו, ההתרחשויות הבלתי פוסקות וההשפעה האדירה גורמים לתחושה שאם אתה לא שם - אתה לא קיים. זהו כלי שימושי ויומיומי שלעיתים משמש גם כר פורה לפגיעה ולתוקפנות. ברור שצריך להשתמש בו לקידום כל מטרה חיובית, כתוספת למפגש האישי. יחד עם זאת - ולמרות כל המעלות - הוא מדיר כמובן את החברה החרדית, שנמנעת מחשיפת ילדים לאינטרנט

נועם

ריקי